

[P. Andersen.]

førelse af en Ordning, der kun kan blive til Gavn. Jeg henstiller til Ministeren at undersøge dette Forhold, og det vilde glæde mig, om et Resultat kunde opnaas.

Det er ikke uden Interesse for de søfarende, hvor i Provinsen der skal oprettes Statsforhyringskontorer, og jeg vil derfor i denne Forbindelse henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, hvilken Betydning Svendborg Amt har i denne Henseende. Efter Oplysninger, der foreligger for mig, er der herfra i det sidste Femaar i alt udmønstret 3 266 Mand, varierende fra 501 til 799 aarlig, altsaa en ganske betydelig Virksomhed. Jeg beder derfor om, at dette maa tages i Betragtning under de Overvejelser, der skal finde Sted angaaende Statsforhyringskontorenes Placering.

Idet jeg bemærker, at der ikke hersker nogen Meningsforskel om Forslagets andet Afsnit, „Om Mønstring“, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Duborg: Som bemærket af den foregaaende Taler er det foreliggende Lovforslag ikke nyt for Tinget. Jeg kan sige, at det er ikke blevet bedre af at blive genfremsat. Vi kan ikke medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Det gaar ud paa at løse en Opgave, som der slet ikke er Trang til at faa løst, og det betyder en Udvidelse af Statens Omraade, som der slet ikke er saglig Begrundelse for. Jeg tillader mig at fremsætte denne Betragtning, til Trods for at det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, Hr. P. Andersen, mente, at dette Lovforslag betegnede Danmarks Indtræden i de civiliserede Staters Række. Selv med Fare for at blive beskyldt for, at vi ikke vil medvirke til, at Danmark indtræder blandt de civiliserede Stater, kan vi altsaa ikke tiltræde dette Lovforslag.

Et Lovforslag som dette er typisk for Socialdemokratiet. Staten optager et nyt Omraade, uden at der fremføres nogen virkelig saglig Begrundelse derfor. Den saglige Begrundelse for, at Staten griber ind paa et privatøkonomisk Omraade som dette, maa være, at Opgaven hidtil er løst paa en Maade, der har givet Grund til berettiget Kritik, og at Staten vil kunne løse den paa en Maade, der for Samfundet som Helhed betyder et Fremskridt. Det er ikke paavist gennem de i det andet høje Ting førte Forhandlinger om denne Sag. Der er ikke fremsat Oplysninger, som har givet Grund til at sige, at den nuværende Ordning har

været uheldig og har medført forskellige Ulemper, som det er paa Tide at afhjælpe.

Man maa for øvrigt slet ikke tro, at dette Spørgsmaal og Forhyringen i det hele taget er en Sag af synderlig Betydning. Det vil sikkert i Fremtiden i endnu højere Grad end i Fortiden blive saaledes, at Rederierne selv sørger for Forhyringen. Dette vil de jo vedblivende kunne gøre, ogsaa efter dette Lovforslags Vedtagelse. Der er ogsaa Grund til at anføre, at Erfaringerne fra de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke viser, at denne Maade at ordne det paa i Grunden er af saa stor Betydning for Forbindelsen mellem den, der søger Arbejde, og den, der søger en Arbejder.

Der er næppe nogen anden saglig Begrundelse for dette Forslags Fremsættelse end den, at derved imødekommes et principielt Krav hos Socialdemokratiet om, at ogsaa denne Opgave skal være en Statsopgave.

Sagens Gennemførelse vil medføre væsentlige Udgifter. Hvor store de bliver, er ikke oplyst, men jeg ved, at man i det mindste regner med, at der meget hurtigt vil blive Tale om et halvt Hundrede Tusinde Kroner aarligt, hvis der skal være Kontorer i de Byer, der søfartsmæssigt betyder noget. Og det er jo meget sandsynligt, at der snart vil blive stillet Krav om Oprettelse af flere Kontorer, om ikke af anden Grund, saa fordi der altid er Personer, der er interesserede i Oprettelse af saadanne Forhyringskontorer. Det er her som paa saa mange andre Omraader saaledes, at selve Oprettelsen af en saadan Institution er til Fordel for de enkelte Personer, der eventuelt kan faa med det at gøre.

Selve Lovforslagets Enkeltheder skal jeg slet ikke komme ind paa, idet vi ikke kan medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse, men vil stemme imod det.

Westermann: Det Forslag, der foreligger her, om Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab, ser jo for ottende Gang Dagens Lys. Vor Stilling har altid været den samme og er ikke ændret, heller ikke ændret gennem den tredje Behandling, som Lovforslaget har faaet ovre i det andet høje Ting. Vi har altid taget det Standpunkt, at vi ikke har noget at indvende mod de to sidste Afsnit, Afsnit 2 og 3 vedrørende Mønstring og almindelige Bestemmelser, men det første Afsnit om Forhyring maa vi afvise, fordi vi finder det ganske upaa-krævet. Der er paa Trods af Førespørgsel i det andet høje Ting i det Udvalg, der var nedsat, ikke fremført nogen som helst Anke